

De grootste medische misdaad van Amerika: lobotomie vs. transgenderchirurgie

De lobotomie is een chirurgische ingreep met stompe instrumenten in de hersenen. Door de wrede methode is het de geschiedenis ingegaan als een medische misdaad. De genitale verminkingen van de hedendaagse transgender-artsen zijn eveneens ook hard op weg daarheen. We vergelijken de geschiedenis van de lobotomie met de huidige praktijken van de World Professional Association for Transgender Health (De wereldvereniging voor transgender gezondheid) - WPATH.

Let op: sommige beelden zijn misschien niet geschikt voor mensen met zwakke zenuwen. Zoals vermeld in de uitzending over de gelekte WPATH^{*1} - documenten, houden hele artsverenigingen zich bezig met het uitvoeren van genitale chirurgie bij mensen die lijden aan de zogenaamde genderdysforie. Deze mensen zouden zich ongemakkelijk voelen in hun lichaam en lijden vaak aan psychische problemen, zo beschrijven de artsen en therapeuten van WPATH het vanuit hun praktijkervaring. En ze "ondersteunen" hun patiënten prompt met verschillende geslacht aanpassende operaties, waaronder de kunstmatige vorming van geslachtsorganen^{*2}, verwijdering van de baarmoeder^{*3} en "topchirurgie", d.w.z. verwijdering van de vrouwelijke borsten^{*4}. Maar zijn zulke letterlijk ingrijpende ingrepen echt nuttig en effectief voor psychisch lijdende? Of is er grote reden tot bezorgdheid? Laten we leren van voorbeelden uit het verleden:

Over de geschiedenis van lobotomie:

In het midden van de 20e eeuw was er een wijdverbreid geloof in de medische wereld dat de meest effectieve en humane behandeling voor geestelijke ziekten lobotomie was. Bij de nu gangbare methode wordt er aan beide kanten van het hoofd een gat geboord, vervolgens wordt er een stomp instrument ingebracht en verricht dan een boogvormige roterende beweging, waardoor een aanzienlijke hoeveelheid hersenmateriaal wordt vernietigd. Een andere procedure bestaat uit het door de dunne structuur die het oog en de hersenen scheidt inbrengen in de hersenen van een chirurgisch apparaat via de oogkas en dat ook in een boog te bewegen. Zo worden Davison en Neale geciteerd door Heiko Schöning in zijn boek "Game Over"^{*5}.

In 1941 beschreef de New York Times dat bij lobotomiepatiënten: zorgen, vervolgingscomplexen, zelfmoordneigingen, obsessies, besluiteloosheid en nerveuze spanning letterlijk in de waarste zin van het woord met een mes uit het hoofd worden gesneden door een nieuwe operatie aan de hersenen. De bruutheid van de chirurgische verminking werd niet genoemd. Want, de lobotomie maakte bijvoorbeeld mensen in psychiatrische inrichtingen aanvankelijk rustiger, vervolgt Schöning, waardoor de wrede operatie aanvankelijk de schijn wekte van een wondermiddel. Ondanks de duidelijke gevaren en verwoestende bijwerkingen maakte de medische

gemeenschap zich al snel de praktijk eigen van de lobotomie als behandeling voor verschillende geestelijke stoornissen, waaronder depressie, obsessieve dwangstoornis, epilepsie en schizofrenie.

Lobotomiebedrijvers, d.w.z. artsen die deze operatie uitvoerden, werden niet zwart gemaakt, maar stonden bij velen in hoog aanzien. Antonio Moniz, de uitvinder van de lobotomie, werd in 1949 geëerd met de Nobelprijs voor zijn bijdrage aan de geneeskunde. Walter Freeman en James Watts, die de procedure in de Verenigde Staten populair maakten, werden hartelijk ontvangen op de jaarlijkse bijeenkomsten van de American Medical Association (AMA)*6, waar ze middels tentoonstellingen informeerden over hun hersen verminkende ingrepen. Volgens Peter Breggin wordt Freeman als volgt geciteerd:

Psychochirurgie bereikt haar succes door het verbrijzelen van de verbeelding, het afstompen van emoties, het vernietigen van abstract denken en het creëren van een robotachtig, controleerbaar individu*7.

Omdat het in die tijd als onethisch werd beschouwd om collega-artsen te bekritisieren, gaf het prestigieuze "New England Journal of Medicine" de procedure wetenschappelijke geldigheid: Het publiceerde een artikel waarin stond dat de operatie gebaseerd was op degelijke fysiologische observaties. De roddelpers speelde ook een beslissende rol. In de daaropvolgende vijf jaar werd lobotomie vaak behandeld in populaire Amerikaanse publicaties zoals "Reader's Digest", "Time" en "Newsweek". De berichtgeving was over het algemeen positief en bagatelliseerde de barbaarse realiteit van de interventie. Geen van de grote Amerikaanse medische verenigingen, waaronder de American Psychiatric Association (APA)*8 en de American Medical Association (AMA)*6 hadden zich officieel tegen de ingreep uitgesproken.

Wanhopige patiënten en hun families vroegen om een lobotomie na het lezen van deze artikelen. De omstandigheden in psychiatrische inrichtingen waren in die tijd beklagenswaardig en alternatieve behandelingen zoals insuline coma therapie*9 en elektroshocktherapie*10 waren ook hard en vaak gewelddadig. Dit leidde tot een sterke, moedwillige blindheid voor de barbaarse aard van lobotomie en de daarmee verbonden bijwerkingen. De procedure bracht patiënten vaak in een staat van "chirurgisch veroorzaakte kindsheid".

Freeman vond de "trans orbitale lobotomie" uit, waarbij een chirurgisch instrument dat op een ijspriem lijkt door de oogkas van de patiënt in de hersenen werd geslagen. Hij beschouwde zijn methode als succesvol als zijn patiënten de instelling konden verlaten en thuis verzorgd konden worden "op het niveau van een huiselijke invalide of huisdier". Hij was er ook van overtuigd dat hoe eerder de operatie werd uitgevoerd, hoe beter, en hij voerde campagne om het de eerste behandelingsoptie te laten zijn voor mensen met slechts lichte geestelijke stoornissen. De twijfelachtige maatstaf voor succes bleef uit: Sommige patiënten bleven permanent gehandicapt en ongeveer 15% stierf. De gelukkigste patiënten van Freeman slaagden erin om een semi-zelfstandig leven te leiden en laaggeschoold werk te doen, maar de meesten hadden niet zoveel geluk. Bij velen was het langetermijngeheugen vernietigd en ze hadden moeite met zelfs de eenvoudigste taken. Velen bleven de rest van hun leven gehandicapt. Waarschijnlijk Freemans meest flagrante misdaad was dat hij trans orbitale lobotomieën uitvoerde op kinderen, 19 in totaal, waarvan er

11 werden beschreven in de editie van 1950 van zijn boek "Psychosurgery"*¹¹. Het jongste kind was pas vier jaar oud. Twee van de 11 kinderen stierven aan hersenbloedingen.

Pas toen de New York Times in zijn verslag verklaarde dat chirurgen nu net zo weinig moeite hebben met hersenchirurgie als met het verwijderen van een blindedarm, begon de oppositie tegen de procedure zich serieus te vormen. De patiënten in psychiatrische inrichtingen, die aanvankelijk rustiger werden, werden daarna stompziniger, apathischer en stierven. Critici wezen uiteindelijk op de ernstige bijwerkingen die bij veel patiënten optraden, uitten hun bezorgdheid over de criteria die gebruikt werden om succes te meten en beschuldigden chirurgen ervan de procedures uit te voeren zonder voorafgaande psychiatrische evaluatie. Echter, het gebrek aan humane behandelingsalternatieven, of beter gezegd, de blinde veronachtzaming van de wreedheid van de methode, bracht psychiaters en families er desondanks toe om hun toevlucht te nemen tot dergelijke wanhopige maatregelen. Het was de uitvinding van het medicijn chloorpromazine*¹² in de jaren 1950 plotseling afname van lobotomie in gang zette.

In zijn boek gaat Heiko Schöning zelfs zo ver dat hij spreekt over de vernietiging van de persoonlijkheid door ijspriemen. Volgens Schöning werden tussen 1936 en 1978 in de VS ongeveer 35.000 mensen verminkt door lobotomie. Het aantal slachtoffers wereldwijd wordt geschat op ongeveer een miljoen. En het was niet ongebruikelijk dat dergelijke methoden werden gebruikt om verzet te breken, of dat nu in strafinrichtingen was of onder burgerlijke ongehoorzamen, d.w.z. critici van het heersende systeem. Naast het gebruik bij psychiatrische patiënten is er vanaf het begin geprobeerd om sociale problemen op te lossen door middel van hersenchirurgie. Hier begint het eigenlijke gebruik van psychochirurgie voor de georganiseerde misdaad. Aan het begin van de 20e eeuw stelde een Britse arts al voor om de stakingsbereidheid van de mijnwerkers weg te nemen door middel van een hersenoperatie. Naast de ijsprijemethode zijn er nu een groot aantal meer verfijnde psyché chirurgische interventies. Aan deze ontwikkelingen wordt vandaag de dag wereldwijd nog steeds gewerkt. Alle methoden hebben één ding gemeen: ze vernietigen permanent delen van de hersenen. Psychochirurgie is nog steeds erg populair, ondanks de bewezen onbruikbaarheid ervan voor sociale therapie.*¹³

Het actueel beschikbaar zijn van genitale chirurgie

Het feit alleen al dat de medische verenigingen Freemans barbaarse methode wetenschappelijk geldig verklaarden, toont de hoogste graad van criminele gewetenloosheid en criminele energie. De geschiedenis van deze wrede, chirurgische lobotomie-ingrepen had moeten dienen als afschrikwekkend, als onmenselijk voorbeeld voor de medische wereld. Maar niets daarvan!

Nog maar zo'n 70 jaar later staat de volgende ramp voor de deur. Een Californische therapeute rapporteert aan haar collega's op het WPATH-forum over de "opmerkelijke genezende kracht" van chirurgische castratie voor haar psychisch zieke patiënten, die zo "op weg naar emotionele genezing" werden gebracht en vermoedelijk voor altijd gelukkig leefden.

WPATH genderchirurgen omzeilen, net als de lobotomiebedrijvers voor hen, de ethische vereisten **dat een chirurgische ingreep aantoonbaar veilig en heilzaam**

moet zijn voordat deze in de algemene medische praktijk wordt ingevoerd. De weinige lange termijnstudies naar genitale chirurgie die er zijn, tonen aanzienlijke beperkingen in het sociaal functioneren, hoge percentages psychische aandoeningen in de nasleep en een verhoogd risico op zelfmoord. Desondanks steunen dezelfde organisaties als toen, d.w.z. verenigingen zoals de APA^{*8} en de AMA^{*6}, de genitale amputatie van minderjarigen en psychisch zieke volwassenen door chirurgen van WPATH. In beide historische schandalen zijn de meeste slachtoffers minderjarig of psychisch ziek of beide, en de uitgevoerde operaties leiden tot blijvende misvormingen en handicaps. In het beste geval blijven mannelijke patiënten na een operatief ingebouwde vagina (vaginaplastiek) achter met een holte die voor de rest van hun leven moet worden behandeld, evenals een drastisch verminderde seksuele functie. De minder gelukkigen lijden aan ernstige complicaties zoals met bloed gevulde bekkens, problemen met plassen en fistels. Ritchie Herron, een terug getransformeerde^{*14} man, die tijdens een psychische crisis een vaginaplastiek onderging, beschrijft zijn leven na de operatie als een levende nachtmerrie. Zo kun je niet waardig leven, zei het 32-jarige slachtoffer van de huidige medische misdaad, die lijdt aan constante pijn, gevoelloosheid en problemen aan de urinewegen.

Een vergelijking tussen lobotomie en genitale chirurgie

Hoewel veel patiënten geplaagd worden door complicaties en onder aanzienlijke psychische en relatie-technische problemen lijden, wordt in het openbaar gelogen en wordt ermee geadverteerd dat ze tevreden zijn met het resultaat van hun genitale chirurgie.

Ter vergelijking: veel families waren Dr. Freeman vroeger oprecht dankbaar dat hij hun dierbaren had geholpen, ondanks de enorme verwoestende gevolgen die de operatie had aangericht. Toen en nu wijst het op een zekere mate van zelfbedrog, of zoals Nederlandse onderzoekers vrezen, op een "geluk vervormd door wensdenken". Families die hebben ingestemd met de lobotomie van een geliefde hebben natuurlijk de drijfveer om zich vast te klampen aan de overtuiging dat het de juiste beslissing was. De duidelijke tekenen dat dit **niet** het geval was, worden **opzettelijk genegeerd**. Veel adolescenten of hun ouders en betrokken volwassenen kunnen vandaag de dag te maken hebben met een soortgelijke interne strijd.

Al het beschikbare bewijs uit de tijd voordat de "genderhype" sterk gepolitiseerd werd, geeft aan dat de meerderheid van alle minderjarigen zich na de puberteit verzoent met hun geslacht. Helaas is de natuurlijke ontwikkeling van jonge mensen gebaseerd op een verwoest sociaal fundament. De volkomen natuurlijke zoektocht naar de eigen identiteit, die gepaard gaat met ontevredenheid en twijfels over zichzelf, wordt opzettelijk onderworpen aan een genderbeschikkingsrecht. De kinderen van onze tijd zijn geïnfilteerd. Vanaf de kleuterschool worden ze aangemoedigd om hun geslacht in twijfel te trekken. In de lessen op school wordt het volkomen natuurlijke ontwikkelingsproces van de puberteit opzettelijk verkeerd geïnterpreteerd. Namelijk dat je misschien in het verkeerde lichaam geboren bent en dat het geen probleem is om voor een ander geslacht te kiezen. Dit is precies wat de genderideologie en WPATH in de kaart speelt. De scheiding en vernietiging van gezinnen zijn vaak een extra bron van lijden. In plaats van evenwichtig en geduldig met de jonge generatie het einde van de ontwikkeling af te wachten, pleiten de leden van WPATH onverantwoordelijk voor chirurgische ingrepen als **enige**

behandelingsmogelijkheid, zelfs voor minderjarigen en ernstig psychische zieken. Net zoals Freeman en zijn collega's destijds beweerden dat lobotomie de **enige** hoop was voor de arme, ongelukkige zielen in psychiatrische instellingen. Toen net als nu: een onherstelbare vermindering!

Conclusie:

Nadat zijn laatste patiënt in 1967 stierf aan een hersenbloeding, werd de ziekenhuislicentie van Walter Freeman, die in ongenade was gevallen, ingetrokken. Hij bracht de rest van zijn dagen door met reizen door de VS, het opsporen van zijn patiënten en hun families, op zoek naar bewijs dat zijn geliefde procedure had geholpen in plaats van geschaad. Freeman zag zichzelf als de "redder" van de ernstig psychisch zieken en geloofde dat hij hoop kon geven aan de hopeloze. Op het hoogtepunt van zijn carrière had hij zich nooit kunnen voorstellen dat zijn wonderbaarlijke genezing op een dag zou worden verguisd en als een gruwdaad zou worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor WPATH en haar leden. Geïnspireerd door het idee dat ze helden van de burgerrechten zijn, die vechten voor de onderdrukten, zien ze zichzelf als pioniers in de geneeskunde die de noodzakelijke medische zorg bieden aan behoeftige patiënten. Wij zijn echter van mening dat de chirurgische vernietiging van gezonde genitaliën de geschiedenis zal ingaan als een even grote of zelfs grotere misdaad dan lobotomie. En de slagers mogen hun terechte straf niet ontlopen!

- 1:** WPATH: De wereldvereniging voor transgender gezondheid
- 2:** Kunstmatige vorming van geslachtsorganen: Vagina- of Fallusplastiek
- 3:** Verwijdering van de baarmoeder: Hysterectomie
- 4:** Verwijdering van vrouwelijke borsten: Mastectomie
- 5:** Citaat uit boek Game Over blz. 111
- 6:** AMA: Amerikaanse beroepsvereniging en lobbygroep van artsen en medische studenten
- 7:** Citaat uit boek Game Over blz. 110
- 8:** APA: American Psychiatric Association - de belangrijkste psychiatrische vereniging in de VS
- 9:** Insuline comatherapie: Kunstmatig opgewekte hypoglykemie door toediening van insuline, waarna de patiënt enkele minuten in coma raakt
- 10:** Elektroshock therapie: Hierbij wordt onder narcose gedurende enkele seconden een elektrische stroom door de hersenen geleid, die een "therapeutische" aanval opwekt.
- 11:** Psychosurgery: Psychologische operatie
- 12:** Chloorpromazine: Psychotrope medicijnen met een dempend effect en sterke bijwerkingen
- 13:** Citaat uit boek Game Over blz. 112-113
- 14:** Een terug getransformeerde: Ongedaan maken van de geslachtelijke transitie.

door bji./abu./avr.

Bronnen:

Geleakte WPATH-Dokumente:

<https://static1.squarespace.com/static/56a45d683b0be33df885def6/t/6602fa875978a01601858171/1711471262073/WPATH+Report+and+Files111.pdf>

Definities van vakbegrippen: (ENG en DE)

<https://www.usz.ch/krankheit/transidentitaet/>

<https://de.wikipedia.org/wiki/Chlorpromazin>

<https://de.wikipedia.org/wiki/Konversionstherapie>

<https://de.wikipedia.org/wiki/Elektrokonvulsionstherapie>

<https://de.wikipedia.org/wiki/Insulinschocktherapie>

Interview met Ritchie Herron (DE):

<https://reitschuster.de/post/wenn-die-geschlechtsumwandlung-zum-albtraum-wird/>

Heiko Schöning: Game Over COVID-19, Anthrax-01 (2021, 2. Bijgewerkte oplage) (DE)

<https://eticamedia.eu/produkt/game-over/>

Dit zou u ook kunnen interesseren:

--- Boek „Game Over I - COVID-19, Anthrax-01“ van Heiko Schöning: (DE)

<https://eticamedia.eu/produkt/game-over/>

Aanvullende Informatie over gender-geneeskunde en gendermainstreaming kunt u vinden onder de Hashtag **#GenderMainstreaming**

Kla.TV – Het andere nieuws ... vrij – onafhankelijk – ongecensureerd ...

- ➔ wat de media niet zouden moeten verzwijgen ...
- ➔ zelden gehoord van het volk, voor het volk ...
- ➔ nieuwsupdate elke 3 dagen vanaf 19:45 uur op www.kla.tv/nl

Het is de moeite waard om het bij te houden!

Gratis abonnement nieuwsbrief 2-wekelijks per E-Mail

verkrijgt u op: www.kla.tv/abo-nl

Kennisgeving:

Tegenstemmen worden helaas steeds weer gecensureerd en onderdrukt. Zolang wij niet volgens de belangen en ideologieën van de kartelmedia journalistiek bedrijven, moeten wij er elk moment op bedacht zijn, dat er voorwendselen zullen worden gezocht om Kla.TV te blokkeren of te benadelen.

Verbindt u daarom vandaag nog internetonafhankelijk met het netwerk!

Klikt u hier: www.kla.tv/vernetzung&lang=nl

Licence: *Creative Commons-Licentie met naamgeving*

Verspreiding en herbewerking is met naamgeving gewenst! Het materiaal mag echter niet uit de context gehaald gepresenteerd worden. Met openbaar geld (GEZ, ...) gefinancierde instituties is het gebruik hiervan zonder overleg verboden. Schendingen kunnen strafrechtelijk vervolgd worden.